

Piz Buin (3312 m)

Vrh zvonečega imena

✍ in 📷 Primož Zupančič

Piz Buin je gora, z lepo, temno vršno piramido, ki se dviga visoko nad vencem močno razpokanih ledenikov. Njeno ime uporabljajo razni proizvajalci za imena svojih izdelkov in zato marsikomu zveni znano, čeprav ne ve natančno, kje je. Leži v skupini Silvretta, ki je prav tako zaščitna znamka za razvpite turnosmučarske vezi, kakih sto kilometrov zahodno od Innsbrucka, na meji Tirolske in Vorarlberga. Na goro smo se povzpeli potem, ko smo »osvojili« Wildspitze, 3772 m, v Ötztalskih in Zuckerhütln, 3507 m, v Stubajskih Alpah. Piz Buin smo si zaželeli predvsem zaradi znanega imena na kremah in sprva mislili, da gre za kakšnega težko dostopnega štiritisočaka. Ko pa smo preverili na zemljevidu, nas je njegovih dobrih 3300m višine kar malo razočaralo. Pa vendar se je izkazal za lepšega in zahtevnejšega od najvišjega vrha Tirolske Wildspitze in najvišjega v Stubajskih Alpah, Zuckerhütln. Tudi če primerjamo med seboj omenjene gorske skupine, se nam Silvretta zdi nekaj posebnega. Verjetno zaradi zelenih travnikov po pobočjih gora, na katerih se pasejo konji, ledenikov ki segajo zelo nizko in seveda potočkov, ki drviyo skoraj izpod vsakega grebena v dolino.

Ker noben od slovenskih vodnikov ne opisuje tega čudovitega vrha, sem se odločil, da seznanim bralce Planinskega vestnika s Piz Buinom in opišem zelo pestro krožno smer, ki ponuja tako hojo po razpokanem ledeniku med seraki, kot tudi plezanje v kopni skali. Po mnenju mnogih spada med najlepše in najzanimivejše v Alpah.

Osnovni podatki

Dostop do izhodišča: Karavanški predor – Spittal – Lienz – Pustertal – prelaz Brenner – Innsbruck – Landeck – dolina Paznauntal – panoramska cesta Silvretta Hochalpenstrasse – Bielerhöhe, 2036 m.

Izhodišče: Umetno jezero Silvretta Stausee na Bielerhöhe, ob panoramski cesti.

Možnosti namestitve pod goro: Dolina Paznaun je zelo mondena, verjetno z malo kampi, zato priporočamo prenočevanje v planinski koči Madlenerhaus, 1986m, blizu izhodišča (81 ležišč, odprta je od odprtja Hochalpenstrasse do začetka oktobra) ali pa v mondenih hotelih in penzionih vzdolž doline.

Počitek na vrhu Piz Buina, v ozadju Piz Fliana (levo) in Piz Linard (desno)

Koča na turi: Wiesbadener Hütte, 2443m, (160 skupnih ležišč, 40 ležišč v sobah, 16 v zimski sobi, odprta od konca junija do začetka oktobra).

Višinska razlika: 1300 m.

Čas vzpona: 6 ur.

Čas sestopa: 4 - 5 ur.

Težavnost vzpona: Zelo zahtevna ledeniška tura s skalnimi odseki do II. tež. stop. Ledeniška oprema je obvezna (plezalni pas, vrv, prusiki, vponke, cepin, dereze, čelada).

Najprimernejši čas: Prva polovica julija.

Vzpon

Začnemo na Bieleröhe ob panoramski cesti Silvretta Hochalpenstrasse in nadaljujemo po vzhodni zajezivitvi umetnega jezera Silvretta Stausee do konca. Tam že zagledamo smerokaz za kočo Wiesbadener Hütte, na kateri piše 2 uri 30 minut. Sledimo kolovozu ob jezeru do izliva glavnega potoka vanj. Tu se desno odcepi pot h koči Klostertaler Hütte, mi pa sledimo kolovozu, levo ob potoku. Sčasoma se kolovoz le začne vzpenjati in oddaljevati od potoka v levo

pobočja. Na koncu po nekaj serpentinah zagledamo kočo, vendar šele ko smo že skoraj pri njej. Tu je najbolje prenočiti.

Zgodaj zjutraj krenemo naprej po pobočju in ledeniški moreni, kjer pridemo do odcepa poti, ki pelje desno k potoku in naprej na ledenik Ochsentaler Gletscher, kjer bomo sestopili. Mi pa nadaljujemo levo navzgor, do ledenika Vermuntgletscher, po njem naprej, kjer se malo pod sedlom Vermuntpass usmerimo na desno. Vrh obidemo na severni strani zmerno strmo navzgor, dokler ne pridemo do vznožja grebena Wiesbadener Grätle, ki poteka severozahodno od Piz Buina. Tu moramo biti pazljivi, da nas mogoče že shojena zgrešena sled ne zapelje predaleč, kjer se zdi prehod čez greben lažji. Pravčasno se moramo usmeriti ostro nazaj proti samemu vrhu in poiskati pravo smer na greben. Tu se začne najtežji del vzpona, orientacija je zapletena, sledi v suhi skali niso vidne. Najtežje bo za prvega, katerega bodo klini s trakovi opozarjali, da je v pravi smeri in skozi katere bo varoval ostale. Po približno dvesto višinskih metroh plezanja (tudi dobre dvojke) pridemo skoraj na greben, prečimo na isti strani malo proti

vrhu, kjer najdemo prehod na ledenik. Tu bomo zopet nadeli opremo za hojo po ledeniku, vendar ne za dolgo. Vršno kupolo obidemo po zahodni strani na sedlo Buinlücke, 3056 m, od tu proti vrhu pa snega zopet zmanjka. Levo, gledano proti vrhu, se počasi začnemo vzpenjati po navaljenih skalah, dokler nam 20 m visok kamin, ki je skoraj nad zahodno steno, ne povzroči novih preglavic. Tu bo zopet odločilna vloga prvega v skupini, ki bo ostale skozi klin na vrhu kamina lahko varoval (težavnost II. stopnje). Kamin lahko tudi obidemo po levi strani, vendar zaradi pogostega ledu, izpostavljenosti in padajočega kamenja, to smer odsvetujemo. Skozi kamin pridemo na vršni del kupole in samo še nekaj ključev po izhojeni stezi nas loči od križa na vrhu Piz Buina. Od kočice Wiesbadener Hütte se bomo vzpenjali 3 ure in pol.

Sestop

Sestop poteka do sedla Buinlücke po isti poti. Tu se lahko odločimo za sestop po smeri vzpona, vendar je zaradi stene pod grebenom Wiesbadener Grätle le-ta težak, prav bi prišel spust z dvojno vrvjo. Zaradi velikih ledeniških razpok poleti, pa je verjetno to edina možnost. Sestop po ledeniku Ochsentaler Gletscher je namreč enostaven v zgodnjem poletju, ko še ni velikih razpok. Iz sedla v velikem loku obidemo razpokan ledenik proti stenam Silvretthorna, 3244 m, nato pa moramo prečiti kar nekaj razpok v levo proti stenam in se izogniti serakom, ki se lomijo v dolino. Pod seraki se kopna pot začne v smeri proti koči Wiesbadener Hütte čez travno kopo Grüne Kuppe, kjer se malo vzpne. Pot se priključi smeri vzpona, ko prečimo moreno in potok ledenika Vermuntgletscher. Hojo po ledeniku Ochsentaler Gletscher v nozozapadlem snegu, brez sledi ter pozno poleti odsvetujemo. ○

Ledeniška razpoka na Ochsentaler Gletscherju, v ozadju Piz Buin

